

10de JAARGANG, NR. 170
9 JANUARI 2012

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Peter Beets, Available Jelly, Power Jazz New Orleans, Michael Moore, Izaline Calister, Angelo Verploegen, Jan Schröder, Steve Gadd & Friends, Saralee Vos e.a.
12 CONCERTVERSLAGEN
 Brussels Jazz Orchestra, Stranger Than Paranoia, Dual Identity.

JAZZFLITS 171
 staat 23 januari 2012 op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

Bob Brookmeyer. (Foto: Wolfg. Gonaus)

BOB BROOKMEYER OVERLEDEN

In zijn huis in New London, New Hampshire is 16 december trombonist-componist-arrangeur Bob Brookmeyer aan hartfalen overleden. Hij was 81 jaar oud.

Als trombonist verwierf Brookmeyer bekendheid door zijn samenwerking met onder anderen klarinettist Jimmy Giuffre en de saxofonisten Stan Getz en Gerry Mulligan. Ook was hij co-leider van een populair kwintet van trompettist Clark Terry. Brookmeyer speelde ook piano en maakte in 1959 een duoalbum met collega Bill Evans. Als componist-arrangeur maakte Brookmeyer furore met zijn werk voor bigbands. Hij schreef onder meer voor Mulligans Concert Jazz Band en het Thad Jones-Mel Lewis Jazz Orchestra. In september verscheen het album 'Standards', dat hij met het New Art Orchestra en zangeres Fay Claassen maakte.

Lees JazzFlits op uw iPad

●
 ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

HET RJO IS DOOD, LEVE HET RJO!

Eric Vloeimans daagt Tini Thomsen uit. (Foto: Joke Schot)

Na acht jaar zetten oprichters trombonist Louk Boudesteijn en trompettist Rob van de Wouw een punt achter het Rotterdam Jazz Orchestra (RJO). Uit de as rees een nieuw RJO op. Om precies te zijn: het New Rdam Jazz Orchestra, een jazzcollectief met een vrije bezetting. Op 15 december speelde het (met een tuba, hoorn en klarinetten) een thuiswedstrijd in LantarenVenster. Met trompettist en Rotterdammer Eric Vloeimans als gast.

SMALLS JAZZ CLUB VOERT LIDMAATSCHAP IN

Om de inkomsten te verhogen gaat de New Yorkse jazzclub Smalls leden werven. De lidmaatschapsgelden gaan een deel van de exploitatiekosten dekken. Ook zal het mogelijk worden musici iets meer te betalen.

Smalls Jazz Club, gelegen aan 183 W. 10th St. in Manhattan, heeft ongeveer zestig stoelen. De opbrengst uit de kaartverkoop is derhalve gelimiteerd. Een huurverhoging dwong de eigenaren om op zoek te gaan naar nieuwe inkomstenbronnen. Zo rees het idee van het SmallsLIVE membership program. Een deel van het lidmaatschapsgeld zal worden gestort in een fonds voor behoeftige jazzmusici.

NIEUWS

Iman Spaargaren. (Persfoto)

Iman Spaargaren en John Dikeman Young VIPs 2012

Het Iman Spaargaren Quartet en John Dikeman & Cactus Truck mogen vanaf 1 maart 2012 de Young VIPs-tournee 2012 gaan maken. De formaties van de saxofonisten geven zogenoemde dubbelconcerten. De start is in het Bimhuis te Amsterdam. De Young VIPs-tournee wordt volgend jaar voor de veertiende keer gemaakt en is een productie van de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia, Muziek Centrum Nederland en het Fonds Podiumkunsten.

Wynton Marsalis cultureel medewerker CBS

Trompettist Wynton Marsalis is aangesteld als cultureel medewerker van het Amerikaanse televisiestation CBS. Hij gaat meewerken aan de programma's CBS This Morning en CBS Sunday Morning. Zijn debuut is op 16 januari. Hij zal niet alleen over jazz praten: "I look forward to sharing with viewers the incredible variety and richness of our national culture—from ballet to the blues, from barbecue to the backbeat", aldus Marsalis.

CORRECTIE op JazzFlits 169

In een kort bericht op pagina 4 van JazzFlits 169 meldden wij dat trompettist **Clark Terry** 4 december 91 was geworden. Hier ontbrak een cijfer. Terry werd 14 december 91.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PLATEN

ONBEKEND WERK WES MONTGOMERY OP CD UIT

Onder de titel 'Echoes of Indiana Avenue' verschijnt volgend jaar maart bij het Amerikaanse label Resonance niet eerder uitgebracht materiaal van gitarist Wes Montgomery op cd. Het betreft zowel studio- als live-opnamen.

Op de cd staan onder meer versies van 'Round Midnight', 'Straight No Chaser', 'Nica's Dream', 'Darn That Dream' en 'Take The A Train'. De live-opnamen werden gemaakt in de Hib Bub Club in Indianapolis. De banden met de opnamen werden vijf jaar geleden door producer Michael Cuscuna via eBay gekocht. Montgomery is onder meer te horen met zijn broers Monk op bas en Buddy op piano. De opnamen dateren naar alle waarschijnlijkheid uit 1957 en 1958.

PODIA

Spinifex Quintet. (Foto: Bokki Vink)

KEPERA TRIO EN SPINIFEX QUINTET IN SHOWCASE-PROGRAMMA JAZZAHEAD! 2012

Het Kepera Trio + Levantasy en het Spinifex Quintet mogen deelnemen aan de European Jazz Meeting tijdens Jazzahead! 2012. De twee groepen verzorgen een showcase voor een internationaal publiek van jazzprofessionals. Jazzahead! vindt van 19 tot en met 22 april 2012 in Bremen plaats.

Aan de European Jazz Meeting doen zestien groepen mee. Het best vertegenwoordigd zijn Noorwegen, Frankrijk en Groot-Brittannië (onder meer met Dennis Rollins Velocity en de Kit Downes Group). Elk van die landen vaardigt drie formaties af. Zwitserland (met onder meer Malcom Braff) en Finland zijn evenals Nederland twee keer van de partij. Denemarken is hekkensluiter met één formatie.

In totaal mogen 36 bands zich in showcases presenteren tijdens Jazzahead! Naast de European Jazz Meeting doen ze dat tijdens een Spanish Night, de German Jazz Expo en een Overseas Night. Voor de showcases kwamen 265 aanvragen uit 27 landen binnen. Dat waren er de helft meer dan vorig jaar. "Picking the line-up for the live program was an exciting challenge for the jury members", aldus de organisatie.

VARIA

Esperanza Spalding op The Hague Jazz 2009. (Foto: Rosaria Macri)

SCHOT & ROOS

Jos Acket (de weduwe van North Sea Jazz Festival-oprichter Paul Acket) opent zondagmiddag 15 januari 2012 om 15.30 uur in Jazzclub Mahogany Hall in Edam de (jazz)fototentoonstelling Schot & Roos. In deze tentoonstelling tonen de Rotterdamse fotografen **Joke Schot en Rosaria Macri** een selectie uit hun muziekfotoarchief.

Voor beiden vormen de Rotterdamse podia, het North Sea Jazz Festival en Lantaren/Venster, een belangrijk werkterrein. Hun foto's zijn een vast onderdeel van JazzFlits, maar worden ook regelmatig geëxposeerd. Bijvoorbeeld via de Stichting Music Inspired Art op het North Sea Jazz Festival. Ook verschijnen hun foto's in diverse andere publicaties in binnen- en buitenland.

De opening is vrij toegankelijk en wordt opgeluisterd door de Oosterdok 4. Dit kwartet was vorig jaar onder meer tijdens het North Sea Jazz Festival for Kids te horen.

De tentoonstelling is te zien van 15 januari t/m 24 maart 2012 tijdens concertavonden en op enkele zondagmiddagen. Het adres van Mahogany Hall is: Strandbad Paviljoen, Zeevangsseedijk 7a. Meer informatie is te vinden op de website: <http://www.mahoganyhall.nl>.

OVERIG

Sam Rivers tijdens North Sea 2003. (Foto: Tom Beetz)

SAXOFONIST-FLUITIST SAM RIVERS DOOD

Saxofonist-fluitist Sam Rivers is 26 december jl. in Orlando, Florida overleden aan de gevolgen van een longontsteking. Hij was 88 jaar. Rivers was toonaangevend in de free jazz.

Rivers begon zijn muzikale loopbaan in de jaren vijftig in Boston, als lid van de band van trompettist Herb Pomeroy. Aanvankelijk speelde Rivers in het bebop-idiom, maar langzamerhand verzette hij zijn muzikale bakens richting de free jazz. Hij werkte met onder anderen pianist Cecil Taylor (in Cecil Taylors Unit) en saxofonist Archie Shepp.

Rivers speelde in 1964, inmiddels woonachtig in New York, nog een blauwe maandag bij trompettist Miles Davis. Rivers was Davis' echter te 'free' zodat hij al snel werd vervangen door saxofonist Wayne Shorter. Ook in 1964 verscheen Rivers' debuutalbum 'Fuchsia Swing Song' bij Blue Note Records (met pianist Jaki Byard, bassist Ron Carter en drummer Tony Williams). Er zouden bij dat label nog drie platen als leider volgen, met begeleiders als trompettist Freddie Hubbard en pianist Herbie Hancock.

In de jaren zeventig verkaste Rivers naar Impulse! Records. Voor die maatschappij maakte hij onder meer de albums 'Streams' en 'Crystals'. In die jaren trad hij op met een zeer vrij musicerend trio met drummer Barry Altschul en bassist Dave Holland. Verder stond hij toentertijd in New York te boek als de patriarch van de nieuwe 'loft jazz scene'. Samen met zijn vrouw Bea was hij eigenaar van de Studio Rivbea. Rivers maakte er platen met bijvoorbeeld de saxofonisten Hamiet Bluiett, Anthony Braxton, Oliver Lake, David Murray en Henry Threadgill. Sam Rivers was tot voor kort nog actief in de muziek, Nog in november gaf hij een concert in Engeland. "I don't know how to explain it, but at 87, I have greater musical powers than I did when I was 21", aldus Rivers vorig jaar in een boekje bij een Mosaic-verzamelbox met zijn werk.

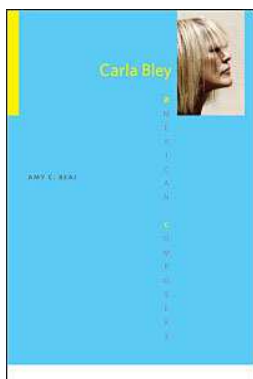

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

DE WISPELTURIGE MUZIEK VAN CARLA BLEY

Amy C. Beal.

Carla Bley.

Urbana : University of Illinois Press, 2011.

XII, 113 pag. : ill.

(American Composers).

ISBN 978-0-252-07818-7 pbk.

Prijs 25,35 euro.

De muziek van Carla Bley heeft sporen nagelaten waar ik 'gemengde gevoelens' bij heb. En dan niet in de zin die er doorgaans aan wordt gegeven – er onaangenaam door getroffen zijn – maar letterlijk. Als uitersten noem ik de niemendalletjes van haar sextet uit 1986, een knieval voor lichtvoetige, gemakzuchtige funkritmen, en haar interpretatie van Monks Misterioso twee jaar eerder op het North Sea Festival, waar de hele zaal van ondersteboven was. Gelukkig is er dat jaar een versie van op de plaat verschenen: een dubbel-lp met diverse uitvoeringen van Monk-composities, *That's the Way I Feel Now*. Opmerkelijk is dat Bley, die toch als componist te boek wil staan, juist hier van haar grote talent als arrangeur-orkestrator blijkt geeft.

In de bijdrage voor een serie over Amerikaanse componisten door Amy C. Beal wordt hieraan voorbijgegaan. Het gaat haar vooral om Bley's compositorische kwaliteiten. Ook biografisch gezien beperkt Beal zich tot de hoogstnoodzakelijke muzikale omstandigheden waaronder zij opgroeide. Die zijn grotendeels bekend: de eerste pianolessen kreeg ze van haar vader, een streng Christen, die het gezin blootstelde aan kerkelijke hymnen. Echter niet, dat Carla de stukken al gauw ging versieren, niet 'gehinderd' door theoretische bagage en technische beheersing, en altijd vanuit het notenschrift. Op den duur werd het corrigeren van gemaakte fouten voor haar een methodiek. Dat heeft bij haar dan ook niet geleid tot een groot improviserend vermogen. Wel stelde haar latere metgezel, Steve Swallow, vast dat zij een absoluut gehoor heeft en van de meest gedrongen akkoorden de individuele noten kan nazingen. Het is ook Swallow geweest die op latere leeftijd haar 'composer's piano' nog enigszins kon ombuigen tot 'performer's piano'.

Haar eerste composities – lees: motiefjes – bestaan uit een paar bijeengeharkte noten of door elkaar gehusselde citaatjes, zonder harmonische voortgang en maatstrepen en, zo die er wel zijn, met een voortdurende wisseling van metrum, variërend van drie- tot zeskwartsmaat. De auteur staat er vrij lang bij stil; ze zijn de kiemen voor Bley's latere werk. Ze stelt zich neutraal op en aan de hand van een zestal notaties beschrijft ze de muziek in termen van geïsoleerde noten, onvoorspelbaar, tegendraads. Na de eerste twee hoofdstukken lezen we veel van hetzelfde, maar dan uitvergroet.

Begin jaren zestig vindt Bley aansluiting bij de avant garde-kringen van George Russell, Jimmy Giuffrè, Charlie Haden en Paul Bley, die werk van haar opnemen. In 1967 legt ze haar eerste grotere compositie, *A Genuine Tong Funeral*, vast onder de naam van Gary Burton, die een contract had bij RCA, maar het is Bley die alle muziek schrijft, de pianopartij speelt en de algehele leiding heeft. Haar aandacht gaat meer uit naar klasieke kamermuziek en albums met een concept dan naar free jazz: 'high energy hateful screaming music' met lange solo's 'full of emphatic self-expression'. Met haar nieuwe partner, Mike Mantler, brengt ze haar eigen platen uit – en die van anderen – en ze heeft behoefte aan een eigen band.

Te midden van allerlei invloeden weet ze uiteindelijk een eigen koers te varen, waarmee ze, ondanks of juist vanwege haar onorthodoxe benadering, vol satire en dwarsigheid, volle zalen trekt en een serie aanstekelijke platen maakt: *Social Studies*, *Live! Fleur Carnivore*, *The Very Big Carla Bley Band*.

Op biografisch terrein heeft Beal dan toch nog een nieuwtje, al is het niet door eigen research: Carla Bley werd niet geboren in 1938, maar in 1936, en wel als Lovella May Borg.

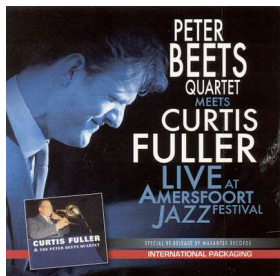
Jan J. Mulder

Maak kennis met auteur Amy Beal:

<http://bit.ly/wScOH5>

CD-RECENSIES

PETER BEETS QUARTET Meets Curtis Fuller Live at the Amersfoort Jazzfestival Maxanter

Bezetting:

Curtis Fuller (tb),
Simon Rigter (ts),
Peter Beets (p),
Frans Van Geest (b),
Joost van Schaik (d).

Pianist Peter Beets' 'Live at the Amersfoort Jazzfestival' is een cd met een verhaal. De opname dateert al van 1999 en werd destijds uitgebracht onder de naam van trombonist Curtis Fuller. Peter Beets begon immers pas vanaf 2001 internationaal naam te maken, toen een cd met zijn New York Quartet uitkwam. Omdat Beets en Fuller zouden optreden op The Hague Jazz 2011 leek het Maxanter, het label van de gebroeders Beets, een goed idee om de Amersfoortse live-opname opnieuw te persen. Van het optreden kwam het uiteindelijk door alle financiële perikelen bij het festival niet. De cd lag er toen echter al, zodat deze toch maar is uitgebracht.

Het is een plaat met lekkere hardbop, uitgevoerd door een vaardig kwintet. Dat is ook niet verwonderlijk met een trombonist als Curtis Fuller in de gelederen. Hij leerde bij wijze van spreken het vak bij de Jazzmessengers van drummer Art Blakey. Ruim vijftig jaar geleden speelde hij ook mee op de beroemde Coltrane-uitgave 'Blue Train'. In 1999 had Fuller nog slechts één long. Zijn frasen zijn dan ook niet zo heel lang. Hij moet zuinig zijn op zijn adem. Dat doet overigens niets af aan de gretigheid waarmee hij blaast. Peter Beets speelt als een door de wol geverfde veteraan. Samen met zijn broers Marius en Alexander had hij in 1999 de hardbop-school al lang en breed doorlopen. Saxofonist Simon Rigter houdt zich keurig staande naast de Amerikaanse trombonist. In alle nummers blaast hij zijn partijtje probleemloos mee. Hij heeft ook een eigen 'feature': 'You Go to my head'. Rigter blies toen al mooie ballads. Aardig is dat ze ook het snelle 'Bebop' van Dizzy Gillespie op het programma hadden staan. Kortom, het was een enerverende set, toen in 1999.

Hessel Fluitman

Bekijk Curtis Fuller bij Art Blakey: <http://bit.ly/sITeKN>.

POWER JAZZ NEW ORLEANS Big Noise Igloo

Bezetting:

Raphael D'Agostino (tp),
Johan Dupont (p),
Max Malkomes (b),
Laurent Vigneron (d).

Power Jazz New Orleans is een Belgisch viertal. Power Jazz. Zeg dat wel. Onze zuiderburen toveren klassieke jazzthema's met een uitbundig geluid tevoorschijn. Ze spelen zonder franje en zonder pardon. Recht toe, recht aan. Soms wel wat schmierend, maar over het algemeen blijven ze de sfeer van de songs trouw. De vier musici zetten het New Orleans-idiom op een geheel eigen wijze naar hun hand. Om te beginnen in 'Oh, Didn't He Ramble' van W.C. Handy en tot besluit in 'Just a Closer Walk With Thee'. Tussendoor komen oude deunen als 'Dinah', 'Jesus On the Mainline', 'After You've gone' en 'You Rascal You' voorbij. Bij zulk repertoire ligt het gevaar op de loer om te vervallen in de oubollige sfeer van de revival. Power Jazz New Orleans houdt het echter fris. Door de opvallende rol van Raphael D'Agostino's trompet en de keuze van het repertoire liggen associaties met jazzicoon Louis Armstrong voor de hand. Maar D'Agostino wil zeker niet de schijn wekken dat hij deze reus naar de kroon steekt. De gezellige nonsens in de teksten doet in de verte aan pianist Fats Waller denken. Het pianospel overigens niet echt. Hoewel ze steeds met zijn vieren spelen, verzandt de muziek niet in onverstaanbaar kabaal. Dat is ook een compliment voor de opnametechnicus. Vrolijke muziek is een serieuze zaak en dit viertal heeft dat goed begrepen.

Hessel Fluitman

Power Jazz N. Orleans stelt zich voor: <http://bit.ly/vUcoMz>.

ANGELO VERPLOEGEN The Ballad Album Challenge

Bezetting:

Angelo Verploegen (tp,bu)
Marc van Roon (p),
Guus Bakker (b),
Jasper van Hulten (d).

SARALEE VOS en het Alexander Beets Quartet Great American Songbook Maxanter

Bezetting:

Saralee Vos (voc), Alexander Beets (ts),
Stormvogel (p), Marius Beets (cb),
Gijs Dijkhuizen (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

In twee recente projecten met de Zuid-Koreaanse pianiste Soo Cho bewees trompettist Angelo Verploegen weer eens dat hij beschikt over een fluwelen toon. Vooral op bugel. Op 'The Ballad Album' etaleert Verploegen opnieuw zijn kundigheid. Hij speelt daarop alleen maar ballads. Tien stuks.

'Voor een concert zou tien ballads wat te veel zijn, maar de cd-speler kun u gerust op 'repeat' zetten.'

Natuurlijk denkt u nu direct aan muziek voor de kleine uurtjes; met goed gezelschap, een glas wijn en het liefst bij de open haard. Dat klopt helemaal. En dat is een compliment aan Verploegen. Hij weet een consistente sfeer op te roepen, vierenvijftig minuten lang. Voor de liefhebber van dynamische en boeiende jazz is zo'n ballad-album niets. Maar ook voor niet-up-tempo is een markt. De trompettist maakte een keus uit bekend werk. Hij opent met 'I Fall In Love To Easily'. Daarmee is direct de toon gezet. Hij gebruikt deze song aan het begin van zijn album, in plaats van het in te zetten als rustpunt na bijvoorbeeld drie stukken. Daarna klinken onder anderen de standards 'What Is This Thing Called Love?', 'You Don't Know What Love is' en 'Somewhere Over The Rainbow'. Zelf schreef hij 'For The Time Being'.

Met zo'n laag tempo kan je haast niet spreken van een 'ritme-tandem', maar Verploegen wordt op delicate wijze begeleid. Jasper van Hulten toont zich hier een volwaardige jazzdrummer, die zich met zijn brushes weet te beperken tot rustig werk. Pianist Marc van Roon vult Verploegen mooi en gevoelig aan. En wat die eerder genoemde open haard betreft: zelf heb ik stadsverwarming, maar voor de rest klopt het plaatje helemaal. Tien ballads zou voor een concert wat te veel zijn, maar de cd-speler kunt u gerust op 'repeat' zetten.

Peter J. Korten

Bekijk Soo Cho en Angelo Verploegen: <http://bit.ly/tEsKsP>.

Aan het kwartet op de cd 'Great American Songbook' ligt het niet. Gijs Dijkhuizen, de huisdrummer van de Beetsbroers, speelt een genuanceerde partij slagwerk. Bassist Marius Beets is als altijd excellent. Verder vult Stormvogel, die volop te horen is, zijn pianopartijen adequaat in en laat tenorist Alexander Beets horen dat hij zich als een vis in het water voelt bij de klassiekers uit de Amerikaanse musicaltraditie.

'De zangeres klinkt alsof ze zich niet voldoende in de tekst heeft ingeleefd.'

Maar het gaat in eerste instantie om zangeres Saralee Vos. Haar naam staat op de hoes. Vos zet in de eerste nummers een volle, 'romig' klinkende stem op. Naar mijn gevoel wat te veel. Dat maakt haar zang zwoel. Na enige tijd legt ze die aangezette toon af en komt er een veel lichter zingende Saralee Vos tevoorschijn. In de loop van de plaat gaat ze ook met steeds meer lef en overwicht zingen. Het voorzichtige en zoekende van de eerste nummers verdwijnt dan. Desondanks komen de songs niet echt goed uit de verf. De zangeres klinkt alsof ze zich niet voldoende in de tekst heeft ingeleefd. Daardoor blijft de interpretatie aan de oppervlakte hangen.

Hessel Fluitman

Bekijk Saralee Vos en band hier: <http://bit.ly/to1cF1>.

SLIVOVITZ
Bani Ahead
MoonJune

Bezetting:

Ciro Riccardi (tp), Pietro Santangelo (ts, ss), Riccardo Villari (v), Derek di Perri (mha), Marcello Giannini (g), Domenico Angarano (bg), Salvatore Rainone (d).

SECOND APPROACH
Pandora's Pitcher
Leo Records

Bezetting (o.a.):

Tatiana Komova (voc, perc),
 Andrei Razin (p. keyb, perc, voc),
 Igor Ivanushkin (b, perc).

FLO STOFFNER
...And Sorry
Veto Records

Bezetting:

Flo Stoffner (g).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Napolitaanse band Slivovitz debuteerde in 2010 met het album 'Hubris', dat met al zijn vrolijke dwarsigheid een goede indruk maakte. 'Bani Ahead' is de tweede plaat van de Italianen, opnieuw voor het Amerikaanse label MoonJune. De groep is zeker gegroeid sinds zijn eersteling, en het nieuwe repertoire vertoont meer diepgang. Er zijn nog steeds veel uptempostukken, met vaak opzweepende ritmes van de Balkan (waarnaar de bandnaam ook verwijst). Een mooi voorbeeld is het titelnummer, dat in een halsoverbrekend tempo van start gaat, om halverwege zo tot stilstand te komen dat het op de lachspieren gaat werken ('Balkan-orkestje kruipt dronken de hoek om' is de associatie). Maar er wordt net zo goed gebruik gemaakt van de bijzondere klankkleuren van de frontlijn (trompet, saxofoon, viool, chromatische mondharmonica), zoals het door gitarist Giannini gecomponeerde 'Vascello'. Atmosferische elektronica, lange blazerslijnen (met de nieuwe aanwinst, trompettist Ciro Riccardi) en een eenzame sopraansaxofoonsolo bepalen het duistere 'Opus Focus'. En zo bouwt Slivovitz een afwisselende cd op die liefhebbers van prog- en jazzrock ongetwijfeld zal bekoren, want de band laat een verfrissend eigen geluid horen.

Herman te Loo

'Pandora's Pitcher' is de tweede cd van het trio Second Approach voor Leo Records. Opnieuw laten de Moskoviëten een spectrum aan muzieksoorten de revue passeren om de luisteraar te verrassen, te ontroeren, op het verkeerde been te zetten of te laten lachen. Binnen één stuk worden regelmatig verrassende wendingen genomen. Zo opent 'Rite of Winter' met een typisch Russische Weltschmerz, geëtaleerd in de zang van Tatiana Komova. Gaandeweg draagt pianist Andrei Razin echter steeds meer van zijn virtuoze klassieke techniek bij, en belanden we in een soort romantisch idioom à la Rachmaninov of Skrjabin, dat weer onderuit wordt gehaald door de 'drama queen'-zang van Komova. 'Never a dull moment,' om het zo maar eens te zeggen. Second Approach wisselt luchtigheid af met diepgang en avontuur met herkenbaarheid, maar voorspelbaar wordt het nergens. En de diepgewortelde muzikaliteit en indrukwekkende instrumentbeheersing van de drie is de allesbepalende factor die uiteindelijk iedere luisteraar voor de groep zal winnen, of je nu van jazz, volksmuziek, klassiek of improvisatie houdt.

Herman te Loo

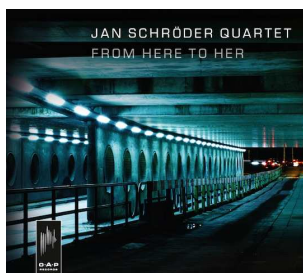
De Zwitser Flo Stoffner valt niet onder de imponeergitaristen. De titel van zijn eerste solo-cd is al verontschuldigend, en bovendien vraagt hij maar iets meer dan een half uur van zijn luisteraars. In die korte tijd presenteert hij zich echter wel als een bijzonder originele solist. Hij maakt veelvuldig gebruik van effectapparatuur, waaronder een loopstation, waarmee hij figuren of lijnen kan vasthouden. Zo schept hij soundscapes die de invloed van Robert Fripp verraden, maar die toch volkomen eigen zijn. In zijn zoektocht naar spannende atmosferen heeft hij wel iets weg van de Nederlander Bram Stadhouders, hoewel hun esthetiek wel aardig verschilt. Stoffner kiest af en toe voor schrille klanken (zoals de metalige boventoonrijke klanken in 'Thank Yo for the Axe' of het spelen met storing en ruis in 'Wrong Door') en spaarzaamheid. In dat laatste vertoont hij zeker verwantschap met Derek Bailey – vooral als hij de effectapparatuur wat minimaliseert, zoals in 'P.H.S.'.

Herman te Loo (www.veto-records.ch)

JAN SCHRÖDER QUARTET

From Here To Her

O.A.P records

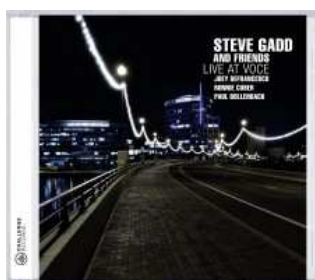
Bezetting:

Jan Schröder (g),
Paul Maassen (p, keyb, org),
Bas Kisjes (b),
Tuur Moens (d).

STEVE GADD AND FRIENDS

Live at Voce

Challenge

Bezetting:

Ronnie Cuber (bs),
Joey DeFrancesco (Hammond B3, tp),
Paul Bollenback (gt),
Steve Gadd (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Jan Schröder is een gitarist om in de gaten te houden, mocht u hem nog niet kennen. Hij laat op zijn website niet veel los over zijn leven: geboren in Den Haag, heeft een Duitse vader en een Franse moeder en groeide op in het zuiden van Duitsland. Hij studeerde aan het conservatorium in Utrecht bij Eef Albers. De leden van zijn Quartet ontmoetten elkaar in 2007. Met hen nam Schröder in 2009 het album 'Onlinedrawing' op voor het label JazzSick van de Duitse gitarist Philip van Endert. Drummer Tuur Moens verving later Philippe Lemm.

Het album 'From here to her' is opgenomen onder de hoede van Barry Olthof. De opnamen klinken fris en helder. Alle muzikanten komen goed tot hun recht.

Schröder is een interessante gitarist. Zijn spel is modern en fris. Zijn muziek is veelzijdig, geënt op traditionele jazz. Hij combineert een authentieke sfeer met moderne ideeën. Hij leverde zelf alle tien composities en arrangementen voor de cd. Ze variëren van traditioneel tot groovy. Op de tracks met de Fender Rhodes van Paul Maassen horen we vlottere tempi. Maassen is soms de enthousiaste aanjager binnen het viertal en hij is een sprankelende pianist, met krachtige impulsen.

Naarmate de cd vordert, nemen de stukken in zeggingskracht toe en ervaart de luisteraar steeds meer de autoriteit van de gitarist. Dat versterkende effect komt niet doordat de luisteraar aan de muziek moet wennen, maar blijft ook na herhaald beluisteren. In 'VoKuHiLa' is Schröder op zijn heftigst en speelt Anton Goudsmit-achtige licks. 'Lullaby for Nele' wordt door Schröder solo geopend. Prachtig. 'Shoegazing' tenslotte, is een ijzersterke, jubelende, poppy afsluiter en heeft echt radiopotentie!

Peter J. Kortten

Steve Gadd is een zeer genuanceerd spelende drummer en wordt door velen als een soort slagwerkgod gezien. Op 'Live at Voce', opgenomen in Scottsdale (Arizona), is hij te horen met drie 'friends': Joey DeFrancesco op Hammond B3, Paul Bollenback op gitaar en Ronnie Cuber op baritonsax. Je kunt het bijna niet clichématiger krijgen. De drie genoemde melodie-instrumenten hebben een uitgesproken extravert karakter en kunnen, net als het drumstel, erg overheersend zijn.

Steve Gadd en zijn 'friends' zijn oude bekenden van elkaar. Zo heeft DeFrancesco veel gespeeld met Bollenback. De vier spelen lekker samen. Het album is een echte groepsproductie. Op het eerste gehoor lijkt het alsof Steve Gadd zich heel dienstbaar opstelt, maar hij zorgt wel degelijk voor drive en spanning, ondanks zijn evident eenvoudig spel. Dat zorgt er overigens wel mede voor dat hij in het geheel steeds een centrale positie inneemt.

De drie solisten nemen de tijd voor hun bijdragen. Ze zijn in staat om een genadeloze 'groove' neer te zetten en onverbidde-lijk te soleren. Met name Cuber is niet voor een kleintje ver-vaard. Verrassend is dat DeFrancesco de trompet bespeelt, in 'Bye Bye Blackbird'. De setlist bevat ook veel stukken uit de popwereld, zoals 'Watching the River Flow' van Bob Dylan en 'Them Changes' van Buddy Miles, dat weer herinneringen opwekt aan Jimi Hendrix.

'Live at Voce' is al sinds 2010 in de VS op de markt. Challenge brengt nu de cd in Europa uit. Ik beluisterde 'm met genoegen.

Hessel Fluitman

Bekijk deze band op You Tube: <http://bit.ly/vA7JbR>.

VERVOLG CD-RECENSIES

AVAILABLE JELLY Baarle Nassau, Set 1 Ramboy

AVAILABLE JELLY Baarle Nassau, Set 2 Ramboy

Bezetting:

Eric Boeren (cnt),
Wolter Wierbos (tb),
Michael Moore (as, kl),
Tobias Delius (ts, kl),
Ernst Glerum (b),
Michael Vatcher (d, perc).

MICHAEL MOORE QUARTET Amsterdam Ramboy

MICHAEL MOORE QUARTET Easter Sunday Ramboy

Bezetting:

Michael Moore (as, kl, bkl),
Harmen Fraanje (p),
Clemens van der Feen (b),
Michael Vatcher (d, perc).

Het releasebeleid van rietblazer Michael Moore op zijn eigen Ramboy-label volgt een patroon van grote hoeveelheden in één keer. Ditmaal komt hij met maar liefst zes nieuwe uitgaven (of eigenlijk vijf, want de twee Available Jelly-cd's vormen in principe één geheel). De zes schijfjes zijn in twee groepen te verdelen. De albums van het Michael Moore Quintet ('Rotterdam') en Quartet ('Amsterdam') volgen het procedé van de rest van de Ramboy-catalogus: mooi opgenomen, goed gemasterd, en in een fraai vormgegeven hoesje gestoken. De overige vier heeft Moore goedkoop laten produceren, met ruwere opnamen, simpele kartonnen hoesjes (waarvan het artwork overigens dik in orde is). Het fijne voor de fans is dat hij deze cd's ook tegen een sympathiek prijsje aan de man brengt.

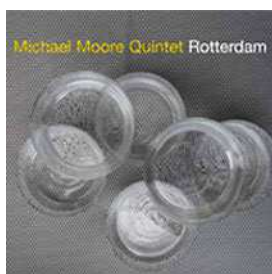
'Eindelijk zijn er weer eens 'nieuwe' opnamen van Available Jelly verkrijgbaar.'

Waar we ook blij mee mogen zijn, is dat er eindelijk weer eens 'nieuwe' opnamen van **Available Jelly** verkrijgbaar zijn. De vorige cd, 'Bilbao Song' dateert immers van 2004. De twee losse cd's bevatten de registratie van een concert in het Plushok in Baarle Nassau van maart 2007. Dat was het laatste optreden met saxofonist Tobias Delius in de gelederen. Hij vestigde zich in Berlijn, en moest Available Jelly daarom vaarwel zeggen. Dat was een aderslating voor de groep, want we horen hier dat dit een topbezetting was, die in de wonderschone Ellington-arrangementen (onder meer 'Isfahan' en 'Village of the Virgins') in coloriet niet onder doet voor het orkest van de oude maestro himself. Moore toont hier zijn niet geringe arrangeurskwaliteiten, want de groep klinkt vele malen groter dan een sextet. Naast deze 'echte jazz' horen we een liedje uit Myanmar en veel eigen werk van Moore en Boeren, dat soms aansluit bij klassieke jazzklanken (met subliem growlwerk van Boeren en Wierbos), maar even zo goed ruimte laat voor improvisaties op het scherpst van de snede. Dat de drums van Vatcher op de opname wat bedompt klinken, nemen we graag voor lief. Het is het enige minpuntje van de cd's.

'We horen hoe zeer het Michael Moore Quartet naar elkaar toe is gegroeid sinds het debuutalbum 'Fragile' uit 2008.'

Het verschil in opnamekwaliteit tussen de twee platen van het **Michael Moore Quartet** is wel opvallend, maar wat minstens even opvallend is, is dat er geen enkele doublure in het repertoire zit, dat (op één nummer na) geheel van de hand van Moore is. We horen hoe zeer de groep naar elkaar toe is gegroeid sinds het debuutalbum, 'Fragile' (2008). De reikwijdte van het kwartet is veel groter geworden. Waar 'Fragile', de naam indachtig, vooral breekbare en verstilde muziek liet horen, gaan 'Amsterdam' (opgenomen in februari 2010) en 'Easter Sunday' (een opname uit april 2011) een stuk verder. De balans tussen herkenbaarheid en abstractie heeft de groep tot een ware kunst verheven, soms binnen één nummer, zoals in 'Creeley' (van 'Amsterdam'). Er wordt een stevig robbertje geïmproviseerd, soms rauw en abstract, maar de esthetiek van de kamerjazz van Jimmy Giuffrè (een held van Moore) is nooit ver weg. Net zo min als de ontroering – bij de afsluiter van 'Amsterdam', 'Arnu Lu Silenziu', is het bijna onmogelijk om droge ogen te houden.

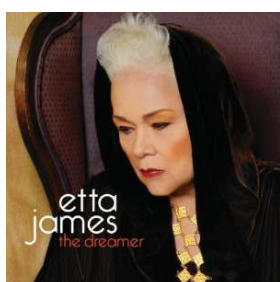
...vervolg op de volgende pagina

MICHAEL MOORE QUINTET**Rotterdam****Ramboy****Bezetting:**

Michael Moore (as, kl), Eric Vloeimans (tp),
 Marc van Roon (p), Paul Berner (b),
 Owen Hart Jr. (d).

HOLSHOUSER/BENNINK/MOORE**Live in NYC****Ramboy****Bezetting:**

Michael Moore (as, kl, bkl, melodica),
 Will Holshouser (acc), Han Bennink (d).

ETTA JAMES**The Dreamer****Verve****Bezetting (o.a.):**

Lee Thornburg (tp),
 Kraig Kilby (tb),
 Jimmy Z. (sax),
 Leo Nocentelli, Big Terry de Rouen (gt).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het **Quintet** werd door **Michael Moore** ooit gestart als een band om 'echte' jazz mee te maken, en daarom treffen we hierin voornamelijk medemuzikanten die hun sporen verdiend hebben in groepen die dat idioom uitdragen. Maar uiteraard koos de bandleider ook voor creatieve musici, die de muziek op een hoger plan kunnen tillen. Bovendien zijn alle composities op dit nieuwe album allemaal van de hand van Moore zelf, en die verloochent zich niet. Zo zou een gewoon jazzkwintet nooit een volksmuziekachtig stuk als 'Switz' op het repertoire nemen, en het contrapunt dat Moore verwerkt in 'ABCs' is evenmin gebruikelijk in de jazz. Soms herinneren Moore's thema's even aan het werk van Wayne Shorter voor het Miles Davis Quintet - en dat is bij tijd en wijle een referentiekader voor deze prachtige groep, die een zelfde vrijheid binnen een vormgevoel aan de dag legde. In 'Whistleblower' komt dit bijvoorbeeld mooi tot zijn recht.

'Op 'Live in NYC' horen we een jubelkreten slakende Han Bennink in supervorm. Hij heeft het duidelijk naar zijn zin.'

Aan het herkenbare handschrift op het hoesje van 'Live in NYC' zien we dat Han **Bennink** zijn stempel op deze plaat heeft gedrukt, en muzikaal doet hij dat ook. In het trio met **Moore** en de Amerikaanse accordeonist Will **Holshouser** is hij in supervorm, en lichtvoetiger dan ooit. Het ad hoc-trio danst door een breed repertoire heen, van volksmuziek van Madagascar via Kurt Weill en het American Songbook tot de Cajun-klassieker 'Balfa Waltz'. De stijlgetrouwe dansmuziek vliegt af en toe flink door de bocht en mondt uit in open improvisaties, of de vrolijke en melancholieke liedjes ontstaan juist uit de onbestemde klanken die Moore en Holshouser uit de wonderbaarlijke combinatie van accordeon en basklarinet toveren. Han Bennink heeft het hoorbaar naar zijn zin, aan de jubelkreten te horen die hij af en toe loslaat.

Herman te Loo

Bekijk het Michael Moore 4-tet (2009): <http://bit.ly/tEsKsP>.

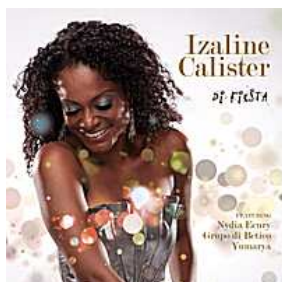
Op het moment van schrijven van deze recensie is zangeres Etta James opgegeven door haar artsen. Ze heeft in 2010 een hartaanval gehad, is dementerend en heeft leukemie in een gevorderd stadium. Als u dit leest is ze wellicht al overleden.

Het album 'The Dreamer' verscheen in november 2011 al in de VS. Op de foto van het cd-boekje ziet James er uit alsof ze een masker op heeft. Een masker dat doet denken aan een Barbiehoofd en een zwaar geschminkte geisha. Pijnlijk.

Op de cd hoor je een vermoeide maar nog steeds weerbare Etta James. Haar zang is potent en van zeer hoog niveau, zij het niet zo exuberant als eens. Gezien haar conditie is dat meer dan begrijpelijk. De stevige begeleiding - twee gitaristen, drie blazers, toetsen, bas en drums - prikkelt Miss James tot soulvolle vertolkingen van een aantal grote songs uit de rhythm 'n blues-, soul-, pop- en bluestraditie: 'Champagne and Wine' van Otis Redding, de titelsong van Bobby 'Blue' Bland, 'Welcome to the Jungle' van Guns 'n Roses en ga zo nog maar even door. Etta James huist op een terrein waar al die gebieden samenkomen. Ook de gospel klinkt in haar zang door. Elke song is het aanhoren zeer waard. 'The Dreamer' is een mooi slotakkoord van een zangeres die ruim vijftig jaar heel erg aanwezig was in de muziekscene.

Hessel Fluitman

IZALINE CALISTER
Di Fiesta
EZC Records

Bezetting (o.a.):

Izaline Calister, Yumarya (voc),
 Ruud Breuls (tp).

TIN MEN AND THE TELEPHONE
Very Last Christmas

RoeM Records

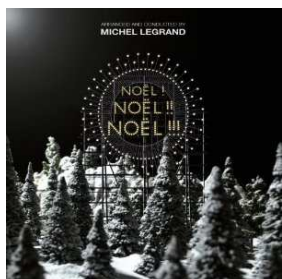
(www.tinmenandthetelephone.com)

Bezetting:

Tony Roe (p, keyb, samples),
 Lucas Dols (b),
 Bobby Petrov (d).

MICHEL LEGRAND
Noël! Noël!!! Noël!!!
Barclay

KERSTCD-RECENSIES

'Di Fiesta', het feestje van zangeres Izaline Calister, is een kerst-cd met veel warmte. In eerste instantie was dit album bedoeld voor Curaçao en Aruba, maar het is nu ook in Nederland verkrijgbaar, al zijn de liedjes voor de meeste Nederlanders onverstaaanbaar, want in het Papiamentu. Calister heeft flink uitgepakt voor het album. Ze heeft niet alleen haar eigen band naar de studio meegenomen - met een strakke blazerssectie - maar ook het Magogo kamerorkest, het Dudok Strijkkwartet, de zangeres Yumarya en trompettist Ruud Breuls. Calister heeft de Antilliaanse kerstliedjes uit haar jeugd, enkele eigen composities en een paar kerstklassiekers opgenomen. Op 'Bendishona' speelt de Arubaanse groep 'Grupo di Betico' mee. Het nummer is niet voor niets een hit op Aruba geworden. Met 'Santa Claus Is Coming To Town' (Papa Pasku ta bin), Mel Tormé's 'The Christmas Song' (Pasku ku bosnan) en 'Come all you Faithful' (Hesus nos a Jega) brengt ze enkele bekende kleuren in haar plaat aan. Als alle Caraïbische songs maken de Antilliaanse stukken je heerlijk vrolijk en blij. Een productie die zijn titel eer aan doet.

Hessel Fluitman

Na de debuut-cd van Tin Men and the Telephone ('Moetjenou?') is 'Very Last Christmas' niet zo'n grote verrassing meer. Het trio heeft een verfrissend gebrek aan respect voor alles en iedereen, en het idee om wat grote kersthits door de hakselaar te halen, ligt helemaal op hun weg. Zo krijgt Chris Rea's 'Driving Home for Christmas' een TomTom mee, die hem linea recta weer terugstuurt ('I believe we're not driving home for Christmas any more'). Makkelijk mikpunt 'All I (Don't) Want for Christmas' van Mariah Carey. Carey treft een furieus drummende Bobby Petrov op haar weg - eindigend in het ultieme Wilders-citaat ('Doe toch 's effe normaal, man'). Het is allemaal best wel geestig, maar op den duur muzikaal toch niet zo interessant. Dan is de 'live' versie van 'Let It Snow' beter bestand tegen herhaald luisteren. Het trio versnelt en vertraagt hier het liedje, soms binnen één maat. Het 'publiek', dat er permanent doorheen kletst, valt het vast niet op, want het dronken gelal heeft de overhand. Het treurige 'Jingle Balls', dat klinkt alsof het op een krakerig singletje staat, gedraaid op een niet al te betrouwbare pick-up, waardoor de stemming gaat zweven, heeft iets moois. Toch kan ik over deze kerst-cd niet zo lyrisch zijn als over 'Moetjenou?'. Dat album had veel meer (muzikale) diepgang en een betere balans tussen lol en serieus muziek maken. Misschien toch iets te snel gemaakt.

Herman te Loo

Een van de mooiste kerstplaten van 2011 is van orkestleider en arrangeur Michel Legrand. Hij zette een grootse productie op poten met strijkers, een bigband en veel vocalisten, onder wie de sterren Jamie Cullum, mevrouw Carla Sarkozy-Bruni, Rufus Wainwright en Madeleine Peyroux. De 80-jarige Legrand heeft met al dat 'muzikale geweld' een schitterende kerstplaat opgenomen. Jamie Cullum opent de reeks swingend met zijn versie van 'Let it Snow'. Hij wordt begeleid door Legrands bigband en symfonieorkest. Na hem halen Rufus Wainwright en Teddy Thompson 'White Christmas' succesvol onder het stof vandaan. 'Angry old' Iggy Pop neemt vervolgens met veel gevoel 'Little Drummerboy' voor zijn rekening. Carla Bruni zingt 'Jolis Sapins' en met nog vier zangers en zangeressen het speciaal voor dit album geschreven 'Noël d'espoir'. Kerst van de hoop. Door de afwisseling van stemmen en arrangementen is 'Noël!' niet alleen een gevarieerde plaat geworden, maar ook een verrassende en vooral een heel frisse.

Hessel Fluitman

CONCERTVERSLAGEN

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

Bezetting:

Bert Joris, Serge Plume,
Nico Schepers, Pierre Drevet,
Jeroen van Malderen (tp),
Marc Godfroid, Lode Mertens,
Frederik Heirman, Laurent Hendrick (tb),
Frank Vaganeë, Dieter Limbourg,
Kurt van Herck, Bart Defoort,
Bo van der Werf (sax),
Nathalie Lories (p),
Jos Machtel (b),
Klaas Baljon (d).

Datum en plaats:

16 december 2011,
De Harmonie,
Leeuwarden.

Waren onze zuiderburen maar zo eensgezind als de leden van het Brussels Jazz Orchestra. De zestien musici van het orkest stralen een eenheid uit, die zijn weerga niet heeft. Ze spelen voorbeeldig samen. Het orkest was naar Leeuwarden gekomen met het programma 'Signs and Signatures'. Een programma met de composities van de lyrische trompetsolist Bert Joris. Het Brussels Jazz Orchestra staat onder leiding van Frank Vaganeë. Hij stond daartoe zo nu en dan even op van zijn plek in de saxsectie en gaf dan aan wanneer er geëindigd diende te worden of wanneer de band gezamenlijk moest beginnen. Verder wist iedereen precies wat hij moest doen.

Trompettist en componist Bert Joris soleert in Leeuwarden.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

De bigband kan met een gerust hart de concurrentie aangaan met het bijna even oude Amsterdamse Jazzorkest van het Concertgebouw.

In plaats van een imponerende en spetterende opener zette het Brussels Jazz Orchestra het optreden in met een trage 'groove'. Dat getuigt van lef. De 'groove' moest de zonsondergang verbeelden en was de opmaat tot 'Sundown'. Met het trage intro kreeg Bert Joris het publiek misstijl. Het stuk ontvouwde zich in alle rust voor de luisteraars. Op het moment dat de andere drie trompetten zich bij hun collega voegden, zwol het geluid van het nog steeds op huiskamerniveau spelende orkest aan tot bigband-sterkte. Indrukwekkend. Het tweede nummer, 'Magone', was warempel nog trager. Deze ietwat depressief gestemde compositie is opgebouwd rond het gegeven: 'mama is weg'. Het boeide, o wonder, nog sterker dan het voorgaande stuk. Het Brussels Jazz Orchestra schotelde het publiek in 'Signs and Signatures' min of meer abstracte muziek voor, maar wel muziek die heel beeldend bleek te zijn.

Met een avondvullend programma met stukken van een en dezelfde componist neemt een orkest een zeker risico. De luisteraars krijgen immers veel van hetzelfde. Als je het publiek dan toch weet te pakken, heb je een grote prestatie geleverd. In Leeuwarden lukte dat prima. Het publiek was zo enthousiast dat de orkestleden niet zonder een toegift naar België konden terugkeren.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

STRANGER THAN PARANOIA 19 tot en met 27 december 2011 Breda, Tilburg, Den Bosch

Al voor de negentiende keer vond rond de kerst het door alt-saxofonist geprogrammeerde en georganiseerde mini-festival Stranger than Paranoia plaats. Opnieuw is Van Kemenade erin geslaagd verrassende ontmoetingen en nieuwe gezichten op het podium te krijgen. Voor het eerst ging dit festival buiten de deuren van de Tilburgse jazztempel Paradox en vonden de openingsconcerten een thuis in Breda en Den Bosch. Dit was een succes en beide podia waren volgestroomd. Volgend jaar wordt zo mogelijk ook Eindhoven bij dit festival betrokken. Traditioneel opende Van Kemenade zelf het festival, dit keer met trombonist Ray Anderson, bassist Ernst Glerum en drummer Han Bennink (foto).

Vlnr: Van Kemenade, Anderson, Glerum en Bennink.

Kurt Rosenwinkel gaf in Den Bosch en Tilburg een soloconcert op semi-akoestische gitaar en het Brabants Jazz Orkest gaf in Breda een concert met flamenco-gitarist Eric Vaarzon Morel en zangeres Deborah Carter. De nieuwe gezichten waren jazzgitarist Reinier Baas en blues-rock gitarist Wouter Kemkens die elkaar voor het eerst ontmoetten. Vooral Kemkens maakte indruk met bezeten spel en zijn indringende zang. De slotavond in Paradox bood alleen verrassingen van bijzondere kwaliteit. Het Free Tallinn Trio met de indrukwekkende stemkunstenares Anne-Liis Poll maakte (niet voor niets in Paradox) free-jazz met structuur, de Belgische accordeonist Tuur Florizone speelde heerlijk toegankelijke filmische jazz en folkmuziek en het festival werd in stijl afgesloten door de oververhitte Italiaanse plankgastrompettist Giovanni Falzone die de lyrische trompet van Miles Davis in de hoogste versnelling zette door deze te verbinden met de speedmuziek van Jimi Hendrix.

Foto en tekst: Tom Beetz

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

DUAL IDENTITY

Bezetting:

Steve Lehman,
Rudresh Mahanthappa (as),
Liberty Ellman (g),
Rich Brown (bg),
Damion Reid (d).

Datum en plaats:

18 december 2011,
Bimhuis,
Amsterdam.

Steve Lehman en Rudresh Mahanthappa zijn twee belangrijke nieuwe vormgevers van de altsaxofoon in de VS. Ze hebben echter allebei een volkomen andere achtergrond, en ook een compleet ander geluid op hun instrument. Lehman is een joodse New Yorker met een droge klank, die echter wel alle mogelijkheden tot nuancering en timbre tot zijn beschikking heeft, maar ze spaarzaam inzet. Een vibrato komt bij hem alleen wanneer het iets toevoegt. Mahanthappa heeft zijn roots in India, en presenteert zijn alt met een guller, ronder geluid. Heel af en toe (in het stuk 'SMS') refereert hij aan de rietblaasinstrumenten (zoals de shenāi) van het land van zijn ouders.

Op verzoek van het Bimhuis gaf componist **Louis Andriessen** drie concerttips voor de maand december. Een van zijn tips was het concert van Dual Identity. Andriessens motivatie luidde als volgt:

"De allerbeste duet-opnames in de jazz die ik ken, staan op een lp/cd van Anthony Braxton & George Lewis. Hoewel ik zeer bedreven ben in het volgen van muzikale gedachten, kan ik daar vaak niet horen of plekken uitgeschreven zijn of geïmproviseerd. Twee oude meesters. Steve Lehman ken ik als een complexe maar hote saxofonist en componist en Mahantappa heeft een ronde, warme toon. Dat zal samen iets verbazingwekkends opleveren."

Bron: Website Bimhuis

De combinatie van de twee in Dual Identity (een goed gekozen groepsnaam) levert boeiende contrasten op, die in veel nummers extra de ruimte krijgt in een a capella opening. Hierin stoeien de saxofonisten met elkaar, spelen om en om, en leveren fraaie staaltjes 'instant arranging'. Als vervolgens de rest van de band invalt, overheerst een complexe polyritmiek, die verwantschap vertoont met de MBASE-muziek van Steve Coleman en Greg Osby. Maar de ingrediënten die Lehman en Mahanthappa (ook de componisten van de groep) er in de mix bijgooien zijn bijvoorbeeld het vocabulaire van geavanceerde saxofoontechnieken van mensen als Anthony Braxton en Evan Parker. Die verrassende combinatie tilt de muziek van Dual Identity naar de 21ste eeuw.

Vooraf in de eerste set hebben de drukke, hectische stukken de overhand, en er gebeurt veel tegelijk op het podium. In die zin doet de muziek wel wat denken aan het muzikale universum van Henry Threadgill (in diens Zoid is gitarist Liberty Ellman ook al enige jaren een belangrijke pijler), al tovert die meer met verschillende klankkleuren dan Lehman en Mahanthappa. Ellman, basgitarist Rich Brown en drummer Damion Reid vormen een geoliede machine, die al vanaf het eerste stuk garant staat voor een opwindende drive. Toch kon ik me in de loop van het concert niet aan de indruk onttrekken dat de groep wel heel duidelijk een blazers-plus-ritmesectiemodel volgt. Er waren wel wat gitaarsolo's, maar zowel Brown als Reid moest tot in de tweede set wachten op een improvisatiemoment. Daar kwam overigens niet zo veel boeiends uit. Bij andere groepen zou een zo traditionele verhouding tussen saxen en ritmesectie dodelijk kunnen zijn, maar Dual Identity overtuigt echter dermate dat de voor de hand liggende rolverdeling geen enkel probleem is.

Herman te Loo

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

LAATSTE NIEUWS

CARL SCHULZE OVERLEDEN

In zijn woonplaats Amstelveen is 27 december vibrafonist Carl Schulze overleden. Hij was 75 jaar. Schulze was van vele markten thuis en niet alleen werkzaam in de jazz. Zo werkte hij met zanger Lee Towers, maar ook met Toon Hermans. In 1961 won Schulze de solistenprijs op het Loosdrecht Jazz Festival, een competitie waaraan hij als lid van het kwartet van pianist Louis van Dijk deelnam. Schulze schreef en arrangeerde muziek voor de Skymasters en het Metropole Orkest. Verder was hij in diverse latin-jazzgroepen te horen. Carl Schulze was ook studiomuzikant en gaf les op diverse conservatoria.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:**

• **Henk de Boer.** **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op

www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):**

Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is

jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om

bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie

impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten

daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door

De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

DOCTOR JAZZ MAGAZINE 215 UIT

In nummer 215 staan onder meer artikelen over Ma Rainey, Eddie Doorenbos, Michael Bublé en Piet Noordijk. En natuurlijk de rubrieken Professor Bop, Boekrecensies en Afscheid. Verder in nummer 215: nieuws uit binnen- en buitenland, de festivalagenda en cd-recensies. Meer informatie is te vinden op de website: <http://www.doctorjazz.nl>.

VARIA

MUSIC KITCHEN@TROUW

@Trouw, de Verdieping, Amsterdam

2 februari 2012

(<http://www.musickitchen.eu>)

Met onder anderen: Anne La Berge, Robert van Heumen, Felicity Provan, Oscar Jan Hoogland en Angel Faraldo.

Tijdens Music Kitchen@Trouw ontmoeten vijf Nederlandse improvisatoren en zeven musici en mediakunstenaars van Timeart - afkomstig uit Oostenrijk, Frankrijk en Duitsland - elkaar. Deze uitwisseling tussen electro-akoestische improvisatiemuziek en videokunst zal plaatsvinden in de industriële ruimte van De Verdieping, waar ooit de drukpersen stonden van dagblad Trouw. Music Kitchen is een productie van Trytone (www.trytone.org).

OVERLEDEN

Johnny Glasel, 8 december 2011 (81)

Trompettist.

Ralph MacDonald, 18 december 2011 (67)

Percussionist.

Barbara Lea, 26 december 2011 (82)

Zangeres.

Dan Terry, 27 december 2011 (87)

Bandleider-trompettist.

Daisy Oosterhuis, 27 december 2011 (71)

De Dordtse zangeres Daisy Oosterhuis zong als gastsoliste bij diverse jazzbands, bigbands en trio's, waaronder dat van pianist Rob Agerbeek. Ook trad ze op met de Chris Barber Band, de Millers en Max Collie's Rhythm Aces.

DE BESTE CD'S VAN 2011

VOLGENS JAZZTIMES MAGAZINE (VS)

1. SONNY ROLLINS

Road Shows Vol. 2 (Doxy/Emarcy)

2. JOE LOVANO US FIVE

Bird Songs (Blue Note)

3. AMBROSE AKINMUSIRE

When the Heart Emerges Glistening (Blue Note)

4. KONITZ/MEHLDAU/HADEN/MOTIAN

Live at Birdland (ECM)

5. MIGUEL ZENÓN

Alma Adentro: The Puerto Rican Songbook (Marsalis)

6. CHARLES LLOYD/MARIA FARANTOURI

Athens Concert (ECM)

7. JD ALLEN TRIO

Victory! (Sunnyside)

8. CRAIG TABORN

Avenging Angel (ECM)

9. KEITH JARRETT

Rio (ECM)

10. ROY HAYNES

Roy-alty (Dreyfus Jazz)

11. RUDRESH MAHANTHAPPA

Samdhi (ACT)

12. REDMAN/PARKS/PENMAN/HARLAND

James Farm (Nonesuch)

13. THE NEW GARY BURTON QUARTET

Common Ground (Mack Avenue)

14. TERRI LYNE CARRINGTON

The Mosaic Project (Concord Jazz)

15. VARIOUS ARTISTS

Miles Español: New Sketches of Spain (eONE)